

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Orange European Smallcap Fund N. V.

(Sprawa C-194/06) ⁽¹⁾

(Artykuły 56-58 WE — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie dywidend — Ulga podatkowa przyznawana przedsiębiorstwu zbiorowego inwestowania w rozumieniu przepisów podatkowych z tytułu podatków pobranych u źródła przez inne państwo od dywidend otrzymanych przez to przedsiębiorstwo — Ograniczenie tej ulgi podatkowej do kwoty, jaką akcjonariusz będący rezydentem państwa członkowskiego siedziby tego przedsiębiorstwa, który dokonał inwestycji bez pośrednictwa takiego przedsiębiorstwa, mógłby zaliczyć na poczet podatku dochodowego na mocy konwencji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania — Ograniczenie tej ulgi podatkowej w stosunku do udziału w kapitale tego przedsiębiorstwa akcjonariuszy niebędących rezydentami)

(2008/C 171/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Orange European Smallcap Fund N. V.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 56, 57 ust. 1 i art. 58 ust. 1 WE — Przepisy krajowe przyznające ulgę podatkową na rzecz spółki inwestycyjnej w przypadku pobrania przez inne państwa członkowskie podatku u źródła od dywidend — Ograniczenie w przypadku akcjonariuszy niebędących rezydentami Niderlandów lub niebędących podatnikami niderlandzkiego podatku od osób prawnych

Sentencja

1) Artykuły 56 WE i 58 WE nie stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów państwa członkowskiego, takich jak rozważane w sprawie przed sądem krajowym, zgodnie z którymi ulga podatkowa przyznawana na rzecz przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w rozumieniu przepisów podatkowych z siedzibą na terytorium tego państwa członkowskiego, mająca na celu uwzględnienie podatku pobranego u źródła przez inne państwo członkowskie od dywidend wypłaconych tym przedsiębiorstwom, jest ograniczona do kwoty, którą osoba fizyczna zamieszkała w tym pierwszym państwie członkowskim mogłaby zaliczyć na poczet podatku dochodowego, z tytułu podobnych podatków pobranych u źródła, na podstawie konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej z tym innym państwem członkowskim.

2) Artykuły 56 WE i 58 WE stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów państwa członkowskiego, takich jak rozważane w sprawie przed sądem krajowym, zgodnie z którymi ulga podatkowa przyznawana na rzecz przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w rozumieniu przepisów podatkowych z siedzibą na terytorium tego państwa członkowskiego, mająca na celu uwzględnienie podatków pobranych u źródła przez inne państwo członkowskie lub przez państwo trzecie od dywidend wypłaconych tym przedsiębiorstwom, jest ograniczona, jeżeli i w takim zakresie, w jakim ich akcjonariat składa się z osób fizycznych lub prawnych mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w innych państwach członkowskich lub w państwach trzecich, skoro to ograniczenie jest niekorzystne dla wszystkich akcjonariuszy tych przedsiębiorstw bez różnicy.

W tym zakresie nie ma znaczenia okoliczność, że zagraniczni akcjonariusze przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w rozumieniu przepisów podatkowych mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie, z którym państwo siedziby tego przedsiębiorstwa zawarło konwencję przewidującą wzajemne zaliczenie podatku pobranego u źródła od dywidend.

3) Dane ograniczenie objęte jest zakresem art. 57 ust. 1 WE jako ograniczenie przepływu kapitału dotyczące inwestycji bezpośrednich, o ile dotyczy ono wszelkiego rodzaju inwestycji dokonywanych przez osoby fizyczne lub prawne, które służą ustanowieniu lub utrzymaniu trwałych i bezpośrednich powiązań między osobą, która wniosła kapitał, a przedsiębiorcą, któremu udostępnia ona kapitał w celu wykonywania działalności gospodarczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 29.7.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 maja 2008 r. — Evonik Degussa GmbH, dawniej Degussa GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-266/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Kartel — Rynek metioniny — Grzywna — Rozporządzenie nr 17 — Artykuł 15 ust. 2 — Zasada legalności kar — Wypaczenie stanu faktycznego — Zasada proporcjonalności — Zasada równego traktowania)

(2008/C 171/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Evonik Degussa GmbH, dawniej Degussa GmbH (przedstawiciele: R. Bechtold, M. Karl i C. Steinle, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Bouquet, W. Mölls, pełnomocnicy, H.-J. Freund, Rechtsanwalt), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Marquardt, G. Curmi i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie T-279/02 Degussa AG przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił w części skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/674/WE z dnia 2 lipca 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 Porozumienia o EOG (Dz.U. L 255, str. 1) — Kartel dotyczący rynku metioniny — Wymogi zasady nullum crimen, nulla poena sine lege w odniesieniu do systemu grzywnien przewidzianego w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/62

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Evonik Degussa GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.*
- 3) *Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 190 z 12.8.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln — Niemcy) — Brigitte Bosmann przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Aachen

(Sprawa C-352/06) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne — Świadczenia rodzinne — Zawieszenie prawa do świadczeń — Artykuł 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 10 rozporządzenia (EWG) nr 574/72 — Obowiązujące przepisy prawne — Przyznanie świadczeń w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, które nie jest państwem właściwym)

(2008/C 171/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Brigitte Bosmann

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Aachen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Köln — Wykładnia art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, str. 2) — Wykładnia art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, str. 1) — Wykładnia art. 39 WE — Wykładnia zasad ogólnych — Prawo do zasiłku na dzieci pozostające na utrzymaniu — Zawieszenie świadczeń wypłacanych w państwie miejsca zamieszkania — Prawo do świadczeń tego samego rodzaju w państwie miejsca zatrudnienia

się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, str. 2) — Wykładnia art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, str. 1) — Wykładnia art. 39 WE — Wykładnia zasad ogólnych — Prawo do zasiłku na dzieci pozostające na utrzymaniu — Zawieszenie świadczeń wypłacanych w państwie miejsca zamieszkania — Prawo do świadczeń tego samego rodzaju w państwie miejsca zatrudnienia

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. 1971 nie stoi na przeszkodzie temu, aby pracownik migrujący, który podlega systemowi zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia, otrzymywał na podstawie ustawodawstwa krajowego państwa członkowskiego miejsca zamieszkania świadczenia rodzinne w tym państwie.
- 2) Do sądu krajowego należy ustalenie, czy kwestia tego, że pracownik, znajdujący się w sytuacji takiej jak skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym, powraca po każdym dniu pracy do gospodarstwa domowego, znajdującego się w danym państwie członkowskim, ma znaczenie dla oceny, czy taki pracownik spełnia warunki przyznania spornego świadczenia rodzinnego w tym państwie na podstawie jego ustawodawstwa.

(¹) Dz.U. C 281 z dnia 18.11.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — Feinchemie Schwebda GmbH, Bayer CropScience AG przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen

(Sprawa C-361/06) (¹)

(Środki ochrony roślin — Zezwolenie na dopuszczenie do obrotu — Etofumesat — Dyrektywy 91/414/EWG i 2002/37/WE — Rozporządzenie (EWG) nr 3600/92 — Wniosek o otwarcie procedury ustnej na nowo)

(2008/C 171/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen